

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 17:00

צאת השבת 18:11

ר"ת 18:51

"חייב איניש לבסומי"

נשאלת השאלה:

הרי השתכרות אינה דרכו של יהודי, ומה נשתנה בפורים?

ר' שמואל רוזובסקי זצ"ל היה עונה על כך במשל:

חברים טובים היו ראובן ושמעון.

ראובן היה חרש, ושמעון - נכה.

הם היו עוזרים זה לזה בשמחה.

יום אחד טיילו השניים בעיר,

ראובן החרש הרכיב על כתפיו את שמעון הנכה. והנה, עברו

ליד בית נאה, קולות כלי נגינה

ושירה ערבה בקצו מתוכו.

שמע שמעון את הנגינה

והשירה ורצה להשתתף אף

הוא במסיבה.

"נכנס אל הבית", הציע לראובן.

"לשם מה?" לא הבין ראובן.

הן חרש היה ולא שמע כלום.

שמעון, שרצה מאד להיכנס,

מצא פתרון. הוא הודיע לראובן

שבבית פנימה מחכה לו

בקבוק יין משובח.

ראובן הסכים, נכנסו והוא שתה.

ואז, גם בלי לשמוע, הצטרף

אף הוא לשמחה והחל מרקד

ומחולל.

שמעון, הרכוב על כתפיו, נהנה

מכל רגע.

פורים הוא יום גדול וקדוש.

לשמחה של הנשמה אין גבול!

אך הנשמה נמצאת בגוף

שאינו מבין מדוע יש לשמוח.

ראו זאת חז"ל הקדוש, ולפיכך

אומרים הם לגוף ולשתות יין,

ואז הגוף שמח, רוקד ושר,

ובתוכו - שמחה הנשמה

בשמחת הפורים!

כל השנה משמש היין למצוות,

לקידוש ולהבדלה, לברית

ולנישואין, אך בפורים יש לו

תפקיד נוסף - לשמח את הגוף

החומרי, כדי שתשמח הנשמה

שמחה של מצווה ותתנוסף

קדושה בעולם.

(אלה הם מעדי)

מאורה של הפרשה

"ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך... מתוך בני ישראל לכהנו לי"

שואלים המפרשים: מדוע לא נבחר משה רבינו להיות הכהן הגדול?

מבאר המגיד מדובנא: משום שתפקידו של הכהן לשאת עליו עוון בני ישראל לכפר עליהם, על כן מצריכו להיות "מתוך העם". להיות מעורב בו. להכיר את חולשותיו ומגרעותיו, את צרכיו וטרדותיו. לא כן משה רבינו שהיה רחוק יותר מתשוקותיו של בשר ודם. המסוגל לעלות השמימה ולהיות מעורב עם המלאכים ללא אכילה ושתיה, אינו יכול להשתמש באיצלא זו. משום כך, אהרן שהיה קרוב יותר אל העם, היה אפשר בידו לנהוג במידה זו של אוהב שלום, אוהב את הבריות ומקרבת לתורה.

תנאי הכרחי ישנו לקירוב הבריות לתורה, והוא "אהבת הבריות". כי רק כאשר פונה האדם לזולת מתוך אהבה, אחוה ורעות, דבריו נשמעים! אך אם חסר לאדם אהבת הבריות דבריו לא ישמעו, כי יחשבוהו לקנטרן.

נמצא שתפקידו של אהרן היה: קירוב הבריות לתורה! עשיית השלום בין אדם לחברו לא היתה מטרה לצצמו, אלא כהליך של עשיית שלום אמתי גם עם הקב"ה.

וכך כתוב באבות דרבי נתן: 'כיצד היה אהרן מקרב הבריות לתורה? כשהיה יודע באדם שעבר עבירה, היה מתחבר עמו ומראה לו פנים צהובות, והיה אותו אדם מתבייש ואומר בלבו: אילו היה יודע צדיק זה מעשי הרעים כמה היה מתרחק ממני, ומתוך כך חוזר למוטב.'

ויש להתבונן: כיצד יכול אדם שכולו צדקות ויראת שמים, לגשת לאדם שכולו רשעות ולנסות לקרבו לתורה? גם הרשע מצדו מרגיש ניכור וריחוק: "כיצד יוכל להביט עלי הצדיק, בשעה שרגשי תיעוב וסלידה צריכים למלא את לבו למראה רשע כמוני..."

עונה על כך הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל: כל זאת נכון כאשר חסר באהבת הבריות. אולם כשמצטיין אדם במידת "אוהב את הבריות" אזי גוברת אהבה זו על כל רגש של ריחוק וסלידה!

מקורביו של הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל ידעו לספר על אנשים שהיו רחוקים מאד מדרך התורה, וחזרו בתשובה שלמה בגלל היחס המלבב שגילה כלפיהם. אחד מהם סיפר שהרב היה קם כשהיה עובר לידו, ושני סיפור שפנה אל הרב וביקש שילמד עמו כל יום שיעור ביהדות, ומבלי לחשוב רגע הרב השיב בחיוב.

סיפור הרב נדב שליט"א:

בשנת תשמ"ד למדתי בישיבת 'קול תורה'. רבי שלמה זלמן אורבך זצ"ל ראש הישיבה היה מגיע במונית ואנו חיכינו לו בפתח עם שאלות, קושיות ובקשות להדרכה ועצה. לא פעם נשאר הרב במונית דקות ארוכות ודיבר עם הנהג. דקותיו של הרב היו יקרות מפז, והדבר הפליא אותנו.

ביום מן הימים לאחר שיצא הרב מהמונית, ניהשתי אל הנהג ושאלתי אותו: "סלח לי, אולי אפשר לדעת על מה אתה מדבר עם ראש הישיבה?"

הנהג הוכה בתדהמה "מה?! שאל, "הזקן הנחמד הזה הוא ראש הישיבה שלכם?! הוא ממש לא נראה כזה... באחת הנסיעות הוא שאל אותי איפה למדתי ואיפה גדלתי. סיפרתי לו שלמדתי בבית ספר דתי, והתחלתי לספר לו ממה שזכור לי מבית הספר. סיפרתי לו על ספר בראשית ועל בריאת העולם, והרב הקשיב בהתעניינות רבה כשהוא מרותק לסיפורי. בתום הנסיעה הוא אמר לי שהסיפורים ממש מעניינים ואם אפשר שאמשיך ואספר לו עוד בנסיעה הבאה שלנו. כשנכחתי שסיפורי על התורה כל כך מעניינים אותו, השתדלתי להרחיב ידע בנושא, ולכן בשבתות אני לוקח את ספר 'סיפורי המקרא' של הילדים שלי ואני קורא קצת, וככה יש לי מה לספר לו כל פעם..."

"מה אומר לך" סיים הנהג את המונולוג, "כדאי לי המאמץ כי אני רואה שהוא ממש נהנה מזה..."

זה פרוש המשנה "אוהב את הבריות" ועל ידי כך "מקרבת לתורה"!

(איש לרעהו)

היה זה שאלוהים של אמת ויין מקלקל את שני גברים טובים

הדרך הטובה ביותר לשכנע שטותי הטותי היא להניח לו לפלוט ול פיה

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברוי: נעה שלו. משי' יונה. משי' גיבלי. רפ"ש: משה מרדכי בן עדנה סולטן ובני ביתו חיים דניאל בן שולה. שלמה בן רינה. דוד בן רעות. תהילה בת שונמית. מיכל חיה בת רחל אפרת ביתיה בת צביה. זנוב הפון: אורה שרה בת אסתר. אביטל גאולה בת אירן שרה בת אילה. אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה לע"נ: הר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאג' בן נעימה ז"ל ששון בת מסעודה ז"ל. התון בת מרים ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

פטירת הצדיקים

י"ח באדר - ר' אלכסנדר זיסקינד "סוד ושושן העבודה" י"ט באדר - ר' יוסף חיים זוננפלד. ר' דוד מדינוב כ"א באדר - ר' יואל סירקיש "הב"ח". ר' שלמה זלמן אורבך כ"א באדר - ר' אלימלך מליזנסקי. ר' יצחק אלחנן מקובנא ר' חנניה שאול "מגן שאול"

ברכת שבת שלום

וחג שמח ומלא ישועות!

עריכה: משפחת שמעיה

לע"נ אבינו

הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

שבת קודש ט"ו באדר

- "על הניסים..." בתפילות ובברכת המזון.
- מצווה להרבות בסעודה בבשר וביין.
- טוב שישלח מנות לחבר אחד, אם יש עירוב בעיר.
- המגילה מוקצה לתושבי ירושלים בשבת זו.

יום ראשון ט"ו באדר

- שולחים משלוח מנות איש לרעהו.
- עורכים סעודת פורים.
- לא מוסיפים בתפילות ובברכת המזון "על הניסים". אולם בברכת המזון טוב שיוסיף ב'הרחמן': "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי מרדכי ואסתר..."
- הטעם שדוחים את סעודת פורים ליום ראשון ולא עושים אותה בזמנה בשבת:

- לפי שנאמר "לעשות אותם ימי משתה ושמחה", המשתה צריך להיות ביום שנקבע לעשותו שמחה על ידי חכמים, אבל השבת - השמחה בה נקבעה בידי שמים בששת ימי בראשית, כמו שדרשו חז"ל "וביום שמחתכם" אלו השבתות.
- אם יעשו את הסעודה בשבת, לא יהיה ניכר שזה לכבוד פורים, שהרי בכל שבת סועדים סעודה חשובה.
- כיון שמשלוח מנות נדחה ליום ראשון מחשש הוצאה מרשות לרשות, וטעם משלוח מנות הוא כדי שתהיה סעודה לנזקקים, לכן דוחים את הסעודה ליום ראשון כדי שיעדו ממשלוחי המנות.

אדר ראשי תיבות "אני ד' רופאך" - בכוח השמחה תבוא הרפואה!

כדי לארץ ארשת הארץ ויחיה, שיש לה לאה שיהא זושא, ואלו דיוקא לאה שיהא אלוהיה.

ארשת קונית דבריה שיהא לא דריכיה, הכסף שאין לה, כדי להרשים שכניה שלא יאכזרו לה.

מה בקשתך - ותעש | הרבנית ימימה מזרחי תחי'

מה היה כוחה של אסתר? הצניעות

לאורך כל הדרך "אין אסתר מגדת...", מתי היא פותחת את פיה? לאחר ש"ותלבש מלכות". הדיבור והבגדים קשורים אחד בשני. לאחר שהיא שותקת תקופה ארוכה, יש לה עוצמות לומר מה שצריך - בזמן.

אסתר היתה אישה צנועה, שתקנית ומוסרת. ככל שאישה יותר שקטה, ומצמצמת את הדיבור שלה, יש עוצמות לדיבור שלה.

מה בין אסתר לבין חכמי ישראל?

מרדכי לא היה סתם "דוד" של אסתר; הוא היה בעלה. כשהיא חיה עם אחשוורוש בארמון תשע שנים בזמן שהיא נשואה למרדכי, היא יכולה לשוב גם לבעלה, כי נלקחה לארמון מאונס ולא מרצון.

אבל ברגע ששלח אותה מרדכי לבוא אל חצר בית המלך הפנימית, בפעם הזו היא באה מרצון. כבר לא היתה אנוסה. ומרגע זה - היא כבר לא היתה יכולה לעולם לחזור למרדכי. ולפיכך אומרת אסתר בצער עצום "וכאשר אבדתי אבדתי", לא רוצה ללכת לאחשוורוש. "אין ברירה" אומר לה מרדכי, "אם החרש תחרישי... רוח והצללה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביך תאבדו". אין מנוס, זה קורבן ציבור עבור כלל עם ישראל.

מה היה כוחה של אסתר? הצניעות

עם ישראל ניצל, ואחרי הקורבן האדיר הזה אסתר מבקשת מהחכמים: "כיתבוני לדורות", איבדתי את בעלי מרדכי לנצח, אני בודדה". "אי אפשר" עונים לה חז"ל, "יש כלל הקובע שאפשר לספר בתנ"ך מעשה רק שלוש פעמים. ואת מלחמת עמלק כבר סיפרו בתנ"ך שלוש פעמים: בחומש שמות, בדברים ובשמואל!"

"למנצח על איילת השחר" אמר רבי אסי: למה נמשלה אסתר לשחר? לומר לך, מה שחר סוף הלילה - אף אסתר סוף כל הניסים.

כוחה של אסתר הוא זה שיגרום לסוף כל הניסים, זאת אומרת לבוא משיח.

אסתר מלמדת מה יזריח את שחר המשיח. הגמרא מביאה את דברי רבי בנימין בן יפת:

"למה נמשלה תפילתם של צדיקים כאיילת? לומר לך, מה איילת זו, כל זמן שמגדלת - קרניה מפצילות, אף צדיקים כל זמן שמרבין בתפילה, תפילתם נשמעת."

למדנו מדבריו ש"איילת" זה לשון תפילה. אתם יכולים לכתוב את המגילה שלי' אומרת אסתר, 'כי המגילה שלי בכלל לא מדברת על מלחמת עמלק. היא מלמדת משהו אחר לגמרי.

הנושא כאן הוא כח תפילה של אישה. 'ועל כן, מבקשת אסתר, 'כתבוני לדורות'.

הגישות לזולת

בעל אחד הלך לישון בלילה, ולמרבה הצער לא קם.

המשטרה שחקרה את האירוע, שאלה את אשתו: "לא שמת לב למשהו שונה בלילה?!" האישה חשבה, ונזכרה בפרט קטן: "אם אתם כבר שואלים, בלילה הוא העיר אותי ואמר 'לא טוב לוי! אמרתי לו 'לומי כן טוב?!'..."

כל אחד מאיתנו צריך לחדד את הרגישות לסובבים אותו.

ייתכן שאדם קרוב נמצא במצוקה, ואנחנו לא מודעים אליה. יתכן שמישהו זקוק לנו, והדרך שלו לקרוא לעזרה היא לדבר בצורה פוגעת. אין לו מספיק מודעות ויכולת לבקש באופן הנכון והראוי. כמוכן, אין בכך הצדקה למעשיו, אך ההסתכלות שלנו במקרה כזה שונה לחלוטין.

גם מבוגרים יכולים להיות לפעמים כמו ילד קטן שמתחיל להכות את אחיו הקטנים ולהציק להם בכדי לזכות בתשומת לב של הוריו. הוא מתנהג באופן שלילי, אבל בעצם זועק "תסתכלו עלי! אני זקוק לכם!"

אם אנחנו מזהים מצב כזה אצל אדם שפגע בנו, לא ניפגע, שכן אין זה עלבון אלא תחנונים לעזרה. אולי אפילו נתעלה מעל רגשות קטנוניים, ונצליח לתת לו את העזרה הנחוצה.

ננסה להיכנס לנעליו, להבין ולסלוח. נחפש דרכים לשבור את ה'שפיץ' של הסכין שהוא עצמו ניסה להכניס לנו. ביחס מתאים מצידנו, גם האויב המר ביותר, יכול להפוך לאהוב ומוקיר.

מה הסוד? מה כוחה של אסתר שיביא גאולה?

סוד עוצמת התפילה הנשית, הפנימית. סוד חיפוש הקב"ה בתפילה; איילת השחר תרה ומחפשת, "א-לי, א-לי, למה עזבתני??" רק התפילה של בנות ישראל תביא גאולה, אומרת אסתר.

וזוהו החידוש של מגילת אסתר!

אסתר ויתרה על בעלה מרדכי הצדיק גדול הדור, ויתרה על כל הקדושה - בשביל להציל את עמה. ומתוך עמק הבכא בכתה, התפללה וזעקה מקירות ליבה, ומה נענתה?

"מה שאלתך - ותעש". בכוחה נגאלו ישראל.

"למנצח... איילת השחר" (תהילים כ"ב) כתבה אסתר. מה הקשר לאיילת? זו חיה עדינה, שהכח שלה הוא בקרניה המפצילות.

אומר המדרש: כשלא יורד גשם, באות כל החיות אל האיילה ומבקשות שתתפלל בשבילם. נועצת האיילה את קרניה באדמה, עד שמי התהום צולים למעלה.

כך גם את, עליך לתקוע חזק את קרניך, דהיינו, את התפילה שלך, ולא לוותר.

תפילה של בת ישראל מעלה את מי התהום ומעוררת רחמים. ובכל דור זה נהיה קשה יותר. מורשת אסתר היא הפה. את יכולה להפוך את העולם בכח פירך ובתפילתך!